

lem af Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med.

Dette er et resultat af det såkaldte europæiske pas for pengeinstitutter, hvorefter en tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed i ét medlemsland i EU gælder i hele unionen. Hvis pengeinstituttet ønsker at etablere en filial i andre lande, skal pengeinstituttet opfylde det pågældende lands lovgivning.

Til nr. 4

Ændringen er en præcisering som følge af forslaget § 1, nr. 3.

Til nr. 5

Forslaget sikrer, at den eksisterende underretningspligt om ændrede forhold i § 6 b, stk. 4, der gælder for filialer inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, også udstrækkes til at gælde filialer i andre lande (3. lande). Dog således at værtslandets tilsynsmyndigheder ikke skal underrettes i disse tilfælde, da der ikke nødvendigvis foreligger underretningsaftaler med 3. lande. Det er således 3. landenes lovgivning, der skal sikre, at 3. landene får de informationer, som 3. landene skønner nødvendige.

Til nr. 6

De foreslåede ændringer er en følge af, at der d. 10. jan. 2001 er fremsat forslag (L 139) om, at bestemmelser om bestyrelsens og direktionens forpligtelser i forhold til revisor og revisors forhold til generalforsamlingen ophæves i årsregnskabsloven og indføres som nye bestemmelser i aktieselskabsloven.

Til nr. 7

Med forslaget bliver der overensstemmelse mellem den nugældende bestemmelse i § 12, stk. 1, for sparekasser og de med forslaget ændrede bestemmelser i § 15 e, stk. 2, for andelskasser og § 15 j, stk. 3, for sammenslutningen af andelskasser.

Til nr. 8

Bestemmelsen foreslås ændret, da direktivbestemmelserne i forbindelse med kodificering af bankdirektiver er overflyttet til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF af 20. marts 2000 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

Til nr. 9

Forslaget indebærer, at Finanstilsynet kan tillade, at et institut kan benytte interne modeller ved opgørelsen af de vægtede poster med markedsrisiko. Denne mulighed er i overensstemmelse med det såkaldte CAD

II-direktiv, og kravene i dette direktiv skal derfor være opfyldt.

Et pengeinstituts største risici er normalt kreditrisiciene ved udlån m.v. Opgørelsen af disse risici påvirkes ikke af CAD II-direktivet, der derimod vedrører markedsrisici, dvs. risikoen for tab som følge af ændringer i renter, aktie- og valutakurser samt råvarepriser.

Baggrunden for reglerne i direktivet er, at nogle pengeinstitutter m.v. har udviklet egne risikostyrings-systemer, der kan måle de markedsrisici, som institutterne løber mere præcist end de standardmetoder, der er anført i de gældende EF-direktiver. Disse risikostyringssystemer kaldes normalt for interne modeller eller Value at Risk-modeller (VaR-modeller).

Princippet i modellerne er, at risikoen for tab beregnes med udgangspunkt i de faktiske ændringer i renter samt aktie- og valutakurser samt råvarepriser, der har kunnet konstateres i det seneste år eller i en længere periode.

Ved udarbejdelsen af CAD II-direktivet fandt man, at institutter, der anvender interne modeller ved deres interne risikostyring, også ved opgørelsen af de vægtede poster med markedsrisici skulle have mulighed for at anvende disse modeller i stedet for standardmetoderne. Da der er tale om et minimumsdirektiv, er det op til det enkelte medlemsland at afgøre, om landets institutter skal have denne mulighed.

Endvidere skal tilsynsmyndigheden i hvert enkelt tilfælde tage stilling til, om en intern model kan anvendes ved beregningen af de vægtede poster med markedsrisiko. Det er instituttets bestyrelse og direktion, der har ansvaret for, at modellen lever op til kravene i direktivet og de eventuelle supplerende krav stillet af tilsynsmyndigheden.

Reglerne i CAD II-direktivet er udformet således, at niveauet for de vægtede poster med markedsrisiko i gennemsnit er nogenlunde det samme, uanset om instituttet anvender interne modeller eller anvender standardmetoden. Afhængigt af instituttets konkrete markedsrisici kan anvendelse af interne modeller både give større og mindre vægtede poster end standardmetoden og dermed både et mindre og et større krav til den kapital, instituttet skal have.

Uanset om et institut anvender standardmetoden eller en intern model, vil der - f.eks. ved en valutakrise - kunne forekomme så store ændringer i renter, aktie- eller valutakurser eller råvarepriser, at instituttets tab overstiger den krævede kapital. Instituttets bestyrelse og direktion skal derfor løbende sikre sig, at der er en passende sammenhæng mellem instituttets kapitalforhold og dets risici.